

Владимир Набоков

ЛИЛИТ

Умро сам. Јаворе и прозоре
горуће, Еол је кидао
дуж прашњаве улице.

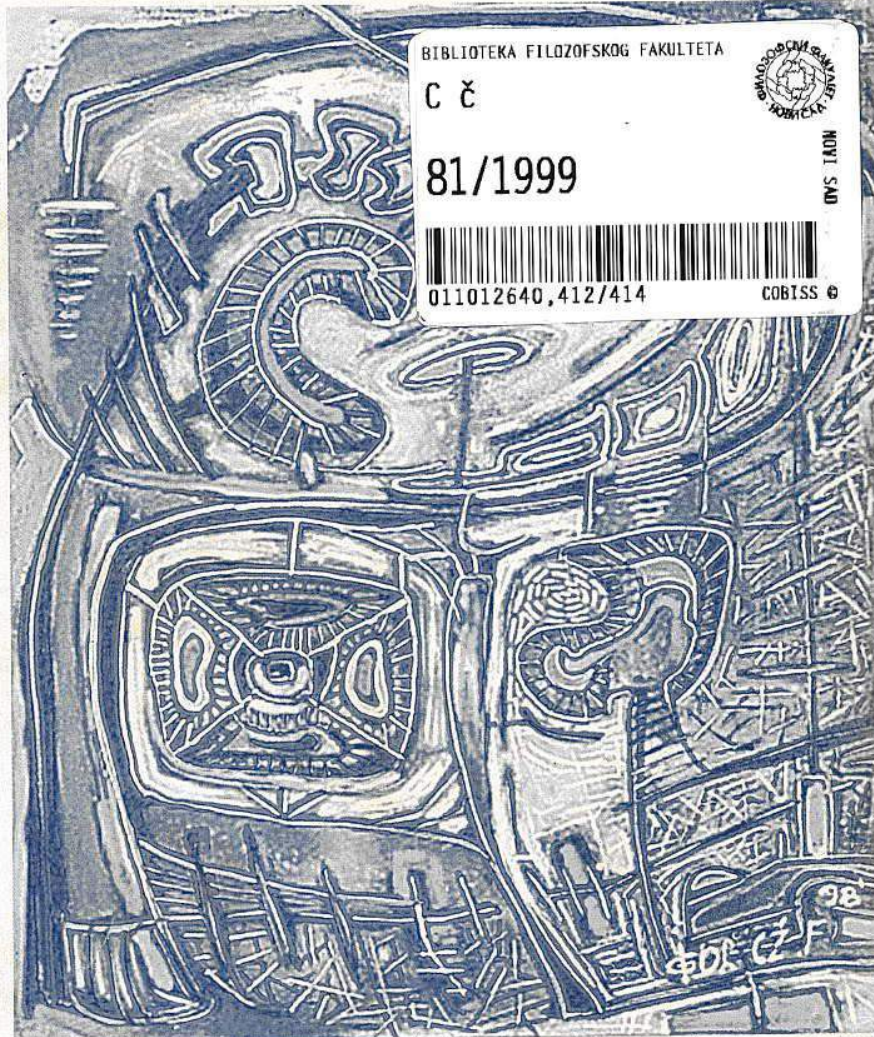
Ходао
сам, уз фаунолике створове,
и Пана, међ њима, препознајем:
“Наравно, кад се шетам Рајем.”

Заклањајући се, од сунца, руком,
при том заблиставши риђим
пазухом,
нага девојчица, у вратима,
са љљанима у увојцима,
дотерана као жена, али тек
пропунелих брадавица - призове
у сећање пролећа мог земни век,
када је иза приобалне јове,
јасно, сасвим јасно да видим могу,
млинарева кћи, млађа, јогунаста,
изашла из воде, сја, сва златаста,
с мокром брадицом између ногу.

И ево сада, у том истом фраку,
у ком сам јуче убијен, насмешен
и докон, налик на грабљиву свраку,
дошао сам Лилит, да јој будем сен.
Прострелише ме, преко рамена,
њена два ока - зеленкаста оба,
одећа ми плану и истог трена
спепели.

У дну је била соба,
грчки канабе, с чулавом пресвлаком,
вино на столу, распукли нарови,
таласасто осликани зидови.
С два хладна прста, том дечјом цаком,
узевши ме за несташни чуперак:
“Овуда”, шапну ми, нешто као знак.
Без принуде, без напора је била
њена кретња, спора, враголаста,
кад је своја колена раширила
мени, као кад крила шири ласта.
И заводљиве и веселе ћуди
било је њено заваљено тело,
када сам гневним надирањем груди
продирао у вечито почело.
Змија у змију, суд у посуду,
ка њој притеран, у њу склизнух,
заголицала ме страст, као дух,
заносан, неописив - кад, у чуду,

изненада се тргла, па отела,
одскочила, пре тог ноге стегнула,
подигла нешто попут вела,
што јој се обмотало по стегнима.
А ја, пун снаге и на пола пута
до блаженства, ускраћен за доживљај,
јурнух, затетурах се, као гурнут
од непознатог ветра. “Пуштај!”
крикнуо сам, опазивши, ужаснут,

да сам опет на улици, прашњаво тло
и бледог дечака који је згранут
гледао моје узбуђено жезло.
“Пусти!” - козonoги, рићи нараштај
се све више множио. “Ма, пуштај,
полудећу!” Као да кажем стаклу
забрављених врата. И поред свих
мука, пролио сам семе, и схватих,
нагло, као што сврших, да сам у Паклу.

Берлин, 1928.

с руског
Зоран Ђерић

